

Catharina
Ingelmanová-Sundbergová

ZLOČINECKÝ GANG PENZISTOV OPĚT ÚRADUJE

ZLOČINECKÝ
GANG
PENZISTOV
OPĚT ÚRADUJE

Catharina
Ingelmanová-Sundbergová

ZLOČINECKÝ GANG PENZISTOV OPĚT ÚRADUJE

Original title: Catharina Ingelman-Sundberg:
Låna är silver, råna är guld
Copyright © 2014 by Catharina Ingelman-Sundberg, by Agreement
with Grand Agency, Sweden and Andrew Nurnberg
Associates International Limited.
Cover illustration © Léa Chassagne

Catharina Ingelmanová-Sundbergová si uplatňuje morálne právo
identifikovať sa ako autorka tejto knihy.

Slovak edition © Fortuna Libri, Bratislava 2015
Translation © Mária Holečková, 2015

Vydalo vydavateľstvo Fortuna Libri.

www.fortunalibri.sk

Redakčná a jazyková úprava Jarmila Antolová
Zodpovedná redaktorka Anna Kališková

Prvé vydanie

Všetky práva vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovat',
ukladať do informačných systémov ani rozširovať akýmkoľvek spôsobom,
či už elektronicky, mechanicky, fotografickou reprodukciou,
alebo inými prostriedkami, bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ISBN 978-80-8142-436-6

*Lene Sanfridssonovej, Barbro von Schönberg
a Inger Sjöholmovej-Larssonovej.
Ďakujem za vašu neoceniteľnú pomoc!*

*„Šampanské hned po zločine
člověka trochu spomalí...“*

Martha, 79 roků

Predslov

KEĎ SEDEMDESIATDEVÄŤROČNÁ PENZISTKA MARTHA ANDERSSONOVÁ vložila do svojej kvietkovanej látkovej tašky syr, argentínsku klobásu a lahodné páté z homára, značilo to začiatok nového života.

Spokojne si pohmkávala a prehlušila tým nepríjemný zvuk klimatizácie v supermarkete. Pomyslela si, že pohárik morušového likéru a chuťovky by boli dokonalým úvodom gamblerského večera. Martha život v Las Vegas zbožňovala, lebo tam bolo možné všetko.

Netrpezlivo sa zatúžila vrátiť do pohodlného apartmánu v hoteli Orleans s kasínom, kde bývala so svojimi štyrmi najstaršími priateľmi. Obrátila sa a panovačne spolupútnikom oznámila: „Priatelia! Teraz pôjdeme do hotela a dobjeme si baterky!“

Krátke biele vlasy si ukryla pod širokú striešku žltého klobúka a prstami s kvalitne urobenou manikúrou zovrela uši nákupnej tašky. Viedla skupinku, ktorá cupkala za ňou, a topánky značky Ecco jej pritom hlasno klopkali. Penzisti Oscar „Génius“ Krupp, Bertil „Hrabľoš“ Engström, Anna-Greta a Christina Åkerblomová prikývli, slušne za svoj nákup zaplatili a potom Marthu nasledovali von z obchodu. Odkedy odišli zo Švédska po tom, čo sa svojou krádežou umenia v štýle Robina Hooda zapísali na zoznam

najhľadanejších osôb, prešlo už viac ako šesť mesiacov. Odvtedy sa usilovali byť nenápadní. Už im to však liezlo na nervy, lebo ich motto znelo: Ak sa nudíš, nežiješ. Nadišiel teda čas, aby si dopriali nejakú zábavu.

Pred obchodným domom na nich pri chodúľkach čakal pes. Kokeršpaniel začal štekať a vyskakoval na Marthinu voňavú tašku. Liga penzistov, ako sa piati priatelia občas nazývali, z času na čas vzala na prechádzku sučku Barbie, ktorá patrila hotelovému recepčnému. Martha sa zohla, aby zviera pohladkala a upokojila. Keď boli všetci pripravení, vykročila vpred a opäť ich viedla.

Nad ich šedivými hlavami sa týčili biele budovy hotelov a asfalt sa leskol. Všade blikali neónové nápisy, horúčava bola neznesiteľná a okolo prešlo v plnej rýchlosti policajné auto. Po niekoľkých krokoch bola Martha spotená ako myš. Zabočila na Hayesovu ulicu a dychčiac si vytiahla veľár. Potom si začala nôtiť veselú tradičnú švédsku detskú pieseň o lezení po horách. Liga penzistov sa čoskoro stane v Las Vegas rovnako známou ako v Štokholme.

ZAMESTNANCI OBCHODU S DIAMANTMI DE BEERS, KTORÝ sa nachádzal o kúsok ďalej na tej istej ulici, sa asi mali správať trochu opatrnejšie. Namiesto toho sa ponáhľali otvoriť bezpečnostné dvere a strážnici slušne ustúpili, keď do predajne vošli traja netrpezliví bradatí mladí muži. Dvaja držali na vôdzke vodiace psy a tretí doviedol priateľov k pultu. Predavačka sa na nich prívetivo usmiala. Mladíci ju zdvorilo pozdravili a požiadali ju, aby im ukázala brúsené diamanty. Potom, aby zdôraznili, ako to myslia, vytiahli zbrane a vykriekli: „Dajte nám ich!“

Predavačka a jej kolegovia inštinktívne zareagovali a začali prstami nenápadne hľadať poplašné tlačidlo. Zároveň vytiahli zásuvky s lesknúcimi sa diamantmi. Keď ich kládli na predajný pult, ruky sa im triasli. Dvaja muži pritlačili strážnikov k stene a odzbrojili ich, kým tretí lupič rýchlo pchal lup do špeciálne ušitých obojkov pre vodiace psy. Po trblietavých kamienkoch nasledoval tmavomodrý zafír a niekoľko surových diamantov z dielne, ktoré ešte neboli obrúsené. Zlodeji vyprázdнили všetky zásuvky a nevšimli si, kedy sa predavačke konečne podarilo nahmatať gombík. Keď sa rozozvučal poplašný systém, muži napchali do obojkov zvyšné drahokamy, potom ich zazipsovali a ponáhľali sa von z obchodu. Posledný z lupičov

spôsobil elektrický skrat v bezpečnostných dverách, aby sa zamkli hneď, ako z nich vyjdú.

Na chodníku si sňali parochne, no slnečné okuliare si nechali na nosoch. Pokojne kráčali mestom, akoby sa nič nestalo. Trik s vodiacími psami už použili aj predtým. Fungovalo to a ľudia neboli podozrievaví. Teraz všetci traja vyzerali ako úplne obyčajní chodci, uvoľnene sa presúvali za roh na Hayesovu ulicu, kde mali zaparkované auto. Približne po sto metroch nedokázali odolať a otočili sa, aby skontrolovali, či ich nikto nesleduje, no keďže nehľadeli pred seba, narazili na skupinku penzistov, ktorá zaberala takmer celý chodník. Päť staručkých dám a pánov nahlas spievalo a drobnými krokmi tancovalo pri chodúľkach. Lupiči sa zmohli len na zízanie.

„Dajte mi pozor!“ zvolala Martha. Keď sa nesústredila, jej gramatika v cudzom jazyku nebola až taká dobrá. Potom s priateľmi pokračovala po ulici k trom mužom a ich psom a všetci si pri tom veselo pospevovali detskú pochodovú pieseň. Tridsať rokov pôsobili v rovnakom zbore a radi spolu nahlas a šťastne nôtli.

„*We stride across the dewy mountains, tra-la-la...* Kráčame cez zarosené hory, tra-la-la...” Pri tejto časti vždy zostali trochu sentimentálni a začnelo sa im za rodnou krajinou. Nachádzali sa vo svojom malom svete, nevšímali si, čo sa deje okolo nich a vôbec sa neponáhľali, lebo Barbie potrebovala oňuchať veľa zaujímavých vecí. Prešli popri mnohých reštauráciách, kasínach a predajniach so šperkami. Marthe sa to veľmi páčilo. Las Vegas bolo mesto dobrodruhov a ona s priateľmi nimi boli.

„Z cesty!“ vykrikol muž s vodiacími psami.

„Vy sa uhnite!“ odsekla Martha, no keď jeden zo psov v lesklom žltom odeve na ňu vyceril zuby, zaspätkovala.

Okamžite jej napadlo, že najlepšie urobí, keď sa k tej šelme bude správať priateľsky. Preto z tašky vytiahla štiplavú argentínsku klobásu. Géniovi zišlo na um to isté, a tak vylovil páté. Veľký nemecký ovčiak však lahôdky ignoroval, zastrášujúco vrčal a vrhol sa dopredu, aby Marthu pohrýzol do nohy. Našťastie sa Géniovi podarilo strčiť medzi nich svoju chodúľku. Pes sa obojkom zachytil o košík a vtedy zareagovala aj Barbie.

Keď ju konfrontoval obrovský ovčiak, malá sučka spanikárila, žalostne zaštekala a tak sa zaprela do vôdsky, že ju Christina neudržala. Barbie zavyla a utiekla. Za ňou vial remienok. Vtedy sa lupičovi vytrhol čierny labrador a začal ju naháňať. Barbie bola chutný malý psík a ešte k tomu sa honcovala.

„Obojok!“ zvrieskol jeden z mužov, keď zbadal, ako pes mizne za rohom aj s diamantmi. Dvaja sa teda hneď rozbehli za ním.

Nemecký ovčiak bol ešte stále zachytený o košík v chodúľke a tretí z vystresovaných lupičov sa ho zo všetkých síl snažil vyslobodiť.

„Mrzí ma to,“ ospravedlnila sa Martha.

Muž iba zahrešil.

„Ak sa trochu upokojíte, pôjde vám to ľahšie,“ poradila mu s dobrým úmyslom. Chlap ju ignoroval, ťahal a ťahal, no chlpáča vyslobodiť nedokázal. Zrazu sa ozvali policajné sirény. Lupič sa strhol, mykol silno zvieraťom, vtedy sa obojok roztrhol a zostal visieť na chodúľke. Muž sa v panike rozbehol po ulici a pes trielil za ním.

„Hej, počkajte! Zabudli ste si v košíku obojok!“ zavolala Martha a divoko gestikulovala, no neznámy namiesto toho utekal k autu. Jeho spoločníci tiež počuli sirény, preto prenasledovanie labradora vzdali a náhlili sa k vozidlu. Odo-

mkli ho a rýchlo doň nasadli. So škripaním kolies zabočili za roh, no bez štvornohých pomocníkov.

„To je čudné! Zdá sa, že tie vodiace psy vôbec nepotrebujú,“ zamumlala zmätená Martha. Potom obojok opatrne uvoľnila, presne ako radila tomu pánovi. Pokrútila hlavou a zašepkala: „Prečo ľudia nikdy neprijmú užitočnú radu?“

Marthin dobrý priateľ Génus vrhol pohľad na obojok.

„Strč ho zatiaľ do košíka. Neskôr sa s majiteľmi skontaktujeme. Iste na ňom majú uvedené meno.“

Všetci sa zhodli na tom, že je to dobrý nápad. Keď sa im konečne podarilo prilákať Barbie naspäť, vybrali sa k svojmu hotelu. Získali však aj nového člena skupiny – za nimi kráčal čierny labrador. Pri hoteli si Martha uvedomila, že budú musieť nájsť aj majiteľa psa. Sňala mu obojok a položila ho k prvému. Vtedy k nim podišiel recepčný.

„Veľmi pekne vám ďakujem,“ tešil sa, vzal svoju malú Barbie do náručia a rýchlo zmizol v hale. Labrador začal štekať a rozbehol sa za nimi, ale nebol dosť rýchly a nestihol skočiť dnu skôr, ako sa sklené dvere zatvorili. Zlomený na ne chvíľu hľadel, potom zvesil uši a pomaly odišiel. Lige penzistov zostali dva obojky.

„V izbe mám zväčšovacie sklo. Na koži je iste niečo vytlačené alebo v tom zazipsovanom vrecku bude lístok s menom a s adresou,“ povedala Martha. Výťahom sa vyviezli na piate poschodie k svojim apartmánom.

„Na živote je čudné to, že nikdy neviete, čo sa stane. Nemám pravdu?“ zvolala veselo, keď neskôr prestrela stôl a uložila naň večerné pochúťky a nápoje. Vzápätí vytiahla lupu. „Poďme sa pozrieť, čo to tu máme.“

Preskúmala vnútornú stranu obojka, no hoci napínala zrak, nijaké písmená ani iniciálky na ňom nenašla. Napo-

kon odzipsovala vrečko, aby si overila, či sa dnu neskrýva štítok s údajmi. Zrazu odtiaľ čosi vypadlo na podlahu. Hrabľoš sa zohol, pozbieral drobné kúsky a položil ich na tanier.

„Krmivo v obojku! To je praktické!“

„NIE SOM SI ISTÁ, ČI SÚ TO GRANULY,“ OZVALA SA MARTHA a dotkla sa jedného z kúskov. „Ak by to tak bolo, psy v Las Vegas by už dávno nemali zuby. Skúste, veď sú tvrdé ako kameň.“

Všetci sa naklonili vpred, vzali drobné predmety do rúk a prezerali si ich vo svetle. Najskôr nastalo ticho, ktoré potom prerušilo zalapanie po dychu.

„Božemôj, veď vyzerajú presne ako diamanty! Skutočné diamanty!“

Vonku za oknom svietilo mesto. Reklamné tabule blikali a okolo nich obiehalo neónové svetlo rôznych farieb. Liga penzistov práve narazila na kopu diamantov.

Všetci piati zízali na drahokamy, uložili si ich do dlaní a prstami ich pohládzali. Potom ich neochotne odložili na konferenčný stolík.

„Nevieme, odkiaľ pochádzajú ani čie sú. Buď zjídeme na políciu, alebo ich doložíme do Lúpežného fondu,“ navrhla Martha, ktorá naň dohliadala. V ňom boli všetky ukradnuté peniaze. Prispievali rôznym inštitúciám a finančne podporovali ľudí v núdzi.

„Lenže... čo ak ich policajtom odovzdáme a oni si budú myslieť, že to my sme ich uchmatli? Nie, bude lepšie, ak sa

o drahokamy postaráme sami," zhodnotila Anna-Greta, ktorá celý život pracovala v banke. „Predáme ich a zisk presunieme do Lúpežného fondu. Každý dodatočný príjem je vítaný.“

Všetci súhlasne prikývli. Hoci mali okolo osemdesiat rokov, teraz pracovali viac ako kedykoľvek predtým. Svoj Lúpežný fond mohli rovno nazvať Otáčacie dvere, lebo peniaze prichádzali a odchádzali takmer súbežne. Len čo starí priatelia čosi ukradli, lupu sa vzdali. V Las Vegas žilo asi sedemtisíc bezdomovcov a doma vo Švédsku bolo tiež veľa ľudí v núdzi. Tak začali sporiť a dali si za cieľ nazhromaždiť aspoň päťsto miliónov švédskych korún, ktoré by potom nechali úročiť. Dividendy mali pokryť výdavky na geriatrickú zdravotnú starostlivosť, kultúru a iné veci aj po tom, čo skončia so svojou zločineckou kariérou. Nemôžu predsa kraďnúť do konca života.

Od zvláštneho stretnutia na Hayesovej ulici prešiel týždeň. Priatelia popíjali kávu a chrumkali chutné čokoládové obľátky v hotelovom apartmáne troch žien. Odkedy narazili na zlodějov diamantov, správali sa nenápadne. Vlastne vôbec nevytiahli päty z hotela a recepčný musel vziať Barbie von sám. Penzisti pochopili, že drahokamy v obojku musia byť ukradnuté a lupiči ich budú hľadať. Teda ak ich polícia ešte nezadržala.

„Dohodneme sa, že sa o diamanty postaráme sami a odtiaľ ich budeme považovať za náš majetok?“ uvažovala nahlas Martha, len čo dopili kávu.

„Definitívne! Sú naše!“ zvolali jednohlasne členovia Ligy penzistov a tešili sa, pretože mali najradšej, keď mohli odcudziť niečo ukradnuté. Bolo to, akoby to dostali. Kôпка diamantov sa leskla vedľa kanvice, a keď na ňu cez panora-

matické okno zasvietilo slnko, drahokamy žiarili rôznymi farbami. Brúsené klenoty v tvare kvapky, číre a farebné diamanty. Niektoré ich vlastnil, ale kto to bol? V Las Vegas bolo toľko predajní so šperkmi ako stánkov s hotdogmi vo Švédsku, takže vystopovať majiteľov bolo náročné. Najlepšie by bolo vziať drahokamy do Švédska, predáť ich tam a tržbu uložiť do Lúpežného fondu.

Toto rozhodnutie museli osláviť. Hrabľoš vstal, zašiel po šampanské a po päť pohárov. Kedysi pracoval ako čašník na výletnej lodi *MS Kungsholmen*, takže zručne a elegantne fľašu odzátkoval bez toho, aby korkový uzáver trafil luster alebo niekoho z nich. Ani šampanské nevyšumelo z pohárov. Bol skutočný profesionál a ani jedna kvapka zlatistého moku nevyšla nazmar.

„Tak na zdravie všetkým, vy darebáci!“ zvolala Martha a spoločne radostne zahmkali niekoľko taktov zo *Champagnegaloppen* od Lumbyeho. Potom pozdvihli poháre a pripili si. V izbe sa okamžite rozhostila príjemná atmosféra. Piaty penzisti jednomyselne súhlasili a teraz bolo treba prepašovať diamanty domov. Vlastne Martha s Géniom už uskutočnili isté opatrenia. Držadlá z ich chodúľok boli odmontované a pripravené na ukrytie lupu.

„Schováme ich tam?“ začudovala sa nahlas Christina a vložila niekoľko drahokamov dnu. Potom pomykala chodúľkou, až sa ozvalo hrkotanie. „Počujete to? Veď nás odhalia!“

„Pche! Vyplníme priestor, aby nijaký zvuk nevydali, alebo ich uložíme do vychádzkových palíc,“ ozval sa Génus. Bol v gangu hlavný inžinier a vynálezca a na zdôraznenie svojich slov palicou zamával.

„Áno, možno to je lepší nápad,“ zhodnotila Martha.

„Fajn, zmiešame diamanty so štrkom a vložíme ich do jednej palice. Ostatné naplníme len štrkom. Utesníme ich,

aby nehrkotali. Potom palice vložíme do golfového vaku. To by malo fungovať,“ rozhodol Génus.

„Och, to je ale nápad! Vždy máš skvelé idey,“ pochválila ho Martha.

„Tie diamanty ma znepokojujú,“ sužovala sa Christina. „Myslím si, že by sme zajtra mali cestovať domov.“

„Nie pred naším záťahom. Nezabúdaj, prečo sme sem prišli,“ upozornila ju Martha. „Nemôžeme sa vykašľať na naše plány len preto, že sme narazili na zopár drahokamov. Aj keď ich pridáme do fondu, stále nám chýba niekoľko miliónov. Vieš, že geriatrická zdravotná starostlivosť si vyžaduje financie.“

„Presne tak, dnes treba väčšinu vecí v spoločnosti podporovať, aby fungovali tak, ako majú,“ pridala sa Anna-Greta.

Potom sa odmlčali. Keď spoločnosť nepracuje tak, ako by mala, musia zasiahnuť iní a Liga penzistov vzala toto bremeno na seba. Všetci cítili, že vo svete, kde bohatí bohatnú a chudobní chudobnejú, musia páchať zločiny, aby podporili členov spoločnosti, ktorí mali menej šťastia. Penzisti konali ako Robin Hood – kradli bohatým, aby obdarovali chudobných. Už mesiac plánovali, ako vylúpia kasíno vo Vegas. To by im zabezpečilo kopu peňazí, takže zopár diamantov im nestálo za to, aby od tohto cieľa upustili.

„Áno, myslím si, že náš plán musíme uskutočniť,“ ozval sa opatrne Génus. Martha vyhlásila, že sa to stane zajtra. Po celý čas mala veľa nápadov, niekedy bolo náročné udržať si všetky v hlave. Poobzeral sa po izbe. Už niekoľko mesiacov hrali ruletu a získali v prepočte asi sto miliónov korún, nastal však čas sumu zaokrúhliť. Vedeli, že bezpečnostná služba ich sleduje. Muži v čiernom šepkali do vysielaciek a zdržiavali sa pri hracích stoloch vždy, keď skupinka pia-